

Jordens Næste 50 År: panel 2 fra videokonference På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971: Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi? den 14. august 2021

Resumé:

Den hurtigt skiftende situation på jorden i Afghanistans peger på den øgede, presserende nødvendighed af at forstå Lyndon LaRouches livsværk, der, med stadig større klarhed, præsenterede sin vision for Jordens næste 50 år, og derudover. Mens COVID-19's deltavariant blotlægger hvor utilstrækkelige verdens sundhedssystemer er, ser vi en brændende nødvendighed for at udvikle et produktionsniveau i stand til at understøtte yderlige milliarder af mennesker med en leve- og kulturel standard, passende til menneskehedens kreative potentiale.

Det andet panel af LaRouche Legacy Foundations begivenhed: "Nå, så er I endelig villige til at lære økonomi?" tog fat i emnet om LaRouches vision for "Jordens Næste 50 År" i forbindelse med bestræbelserne anført af Helga Zepp-LaRouche for at realiserer disse revolutionære mål.

Ordfører, Megan Dobrodt, kasserer for LaRouche Legacy Foundations bestyrelse, åbnede panelet med en video af LaRouches nære ven og samarbejdspartner, Norbert Brainin, førsteviolin for den legendariske Amadeus-kvartet.

Brainin begyndte en masterclass på Dona Krupa slot i Slovakiet i 1995 ved at introducere ideen om Motivführung, eller "motivisk grundig komposition", en tilgang til klassisk komposition udviklet af Haydn og forfinet af Mozart og Beethoven – grundig komposition i overensstemmelse med et princip. Brainin forklarede til tilhørerne, at han ofte snakkede om Motivführung med professionelle kolleger og studenter, som genkendte idéen, men at den eneste person, som forstod det fuldstændigt, var Lyndon LaRouche. LaRouche sagde ofte, at Brainin havde introduceret begrebet til ham, men at han forstod det som en universel proces, hvormed ikke blot stor musik, men også naturlige og menneskelige kompositioner af alle arter kunne udvikles. Velvidende om dette forklarede Brainin at sande klassiske komponister er "videnskabsmænd".

Dette blev efterfulgt af en optagelse af LaRouche, hvor han tog fat på spørgsmålet om menneskelig kreativitet på Schiller Instituttets europæiske konference, den 3. juli, 2011. Han fastslog, at mennesket er den eneste kendte kreative art, og forklarede at "klassisk, kunstnerisk kultur" kan overføres til "afdelingen for fysisk videnskab" med Riemanns ord. LaRouche forklarede at han bestemte sig for at bygge en bevægelse, da han indså at ingen andre end ham selv forstod katastrofen, som de finansielle forstyrrelser skabte i 1960'erne. Han begyndte ved at besøge universiteter og diskutere sine idéer. Han beskrev kort sin forståelse af sit fundamentale princip:

"Man ser en demonstration af dette i området indenfor for klassisk, kunstnerisk komposition, hvor sindet eksperimenterer med at opdage principper og udtrykker længslen efter dette eksperimentelle resultat, som opmuntringen til menneskesindets kreativitet. Det er kreativitet. Det, at bevæge sig ud over de almene vaner, eller livets rutine..."

Han afsluttede med en enkel udtalelse: "Det er ikke magi: Det er virkelig menneskeheden."

Den første gæst på panelet var Jacques Cheminade, langvarig

samarbejdspartner med LaRouche, præsident for partiet Solidarité et Progrés i Frankrig og en tidligere præsidentkandidat. Han beskrev hvordan han, som fransk diplomat, først havde mødt LaRouche ved en begivenhed i Manhattan, og senere, mens han studerede LaRouches skrifter, blev konfronteret med et indlæg i New York Times, hvor han så et fotografi af franske soldater i 1. verdenskrig med teksten "Endnu engang sortering – Hvem vil leve? Hvem vil dø?" Flere sider senere var der et billede af en etiopisk mor og hendes barn med "sønderreven hud" med teksten: "Hvem vil få mad og hvem vil dø?" Dette fik ham til at beslutte, at på trods af hans udsigter som en ung diplomat, var "disse mine folk, også selv om jeg bliver nødt til at betale en høj pris for at blive en del af dem."

Han beskrev sit samarbejde med LaRouche om at skrive en bog, på fransk og engelsk, med titlen 'Frankrig efter de Gaulle' (La France après de Gaulle), som fremsatte idéen om at få Frankrig tilbage på det republikanske spor for udvikling, som karakteriserede general Lafayettes engagement i Den amerikanske Frihedskrig. Maurice Allais, den eneste franske borger som nogensinde har vundet en nobelpris i økonomi, forfattede et brev til Cheminade den 27. november, 2009, hvor han skrev, at han "helt og holdent støtter LaRouches anstrengelser for at skabe en bred offentlig debat om radikalt at genskabe kreditsystemet og det internationale valutasystem", og gav Jacques lov at offentliggøre dette. Cheminade sagde, at den tidligere statsminister, Michel Rocard, også delte LaRouches økonomiske syn.

I 1983 ledte LaRouche og hans kone, Helga, en Club of Life-begivenhed i Paris. Klubben blev stiftet af Helga Zepp-LaRouche, som et modspil til den yderliggående Romklubben. Den verdensberømte onkolog, Marie-Madeleine Fourcade, og de Gaulles samarbejdspartner og krigshelt i 2. Verdenskrig, General Jean-Gabriel Revault d'Allonnes, deltog i begivenheden i Paris. Alle disse skrev anmodninger for LaRouches frihed, da

han blev en politisk fange i 1989. LaRouches universelle budskab blev demonstreret gennem den støtte han fik af førende medlemmer i det franske kommunistparti, såvel som udenrigsministeren under Præsident Valéry Giscard d'Estaing, Pierre Christian Taittinger.

Efter Cheminade benyttede to repræsentanter fra Argentina, Robert Fritzsche og Eduardo Fernandez, opdagelserne fra den store russiske bio-geokemiker, Vladimir Vernadsky, til at forklare LaRouches begreb om den "relative potentielle befolkningstæthed" i forhold til "energigennemstrømningstæthed" og forbedringer i levestandarden. Menneskets rolle i dette kompleks blev forklaret gennem forholdet til Vernadskys begreb om tre eksistensdomæner: den ikke-levende litosfære, den levende biosfære og det kognitive, erkendelsesmæssige, domæne, kaldet noösfæren. Mennesket er herre over alle tre, og deltager, som LaRouche har forklaret dette, også i det fjerde domæne, et kognitivt domæne som vi erkender i universets design og vækst, selvom vi ikke endnu kender dennes oprindelse på samme måde, som vi ved hvordan menneskeheden kan opdage universets udformning og "love". De brugte Vernadskys beregninger og mere avanceret viden til at demonstrere, at, med nye energikilder på horisonten, kan Jorden understøtte en menneskelig befolkning på 3 billioner.

Dette blev efterfulgt af hilsner fra Carlos Gallardo, præsidenten for det Kristne demokratiske Parti i Peru.

Harley Schlanger, også en mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen, fulgte efter med en ironisk fortælling om den virkelige oprindelse til Richard Nixons katastrofale bekendtgørelse den 15. august 1971. Mere end ti år senere, den 23. januar 1983, var John Connally fra Texas, som havde været finansminister under Præsident Nixon, tilfældigvis tilstede ved en tvangsauktion, da Connallys ejendele blev solgt, og sagde ja til et interview. Schlanger spurgte om beslutningen den 15. august 1971, og Connally erklærede stolt, at det havde

været hans beslutning og en kæmpe succes. Da Schlanger udfordrede ham med LaRouches forklaring om at denne beslutning var årsagen til de efterfølgende katastrofer, som, blandt andre ting, var årsagen til Connallys personlige nedtur, blev han nedtrykt og sneg sig til sidst væk.

(<https://www.youtube.com/watch?v=5bicKvoNFYM>; 58 minutter inde)

Daisuke Kotegawa, tidligere højtstående embedsmand i Japans finansministerium og Japans administrerende direktør ved IMF, sendte en hilsen som støttede LaRouches skel mellem investeringer i den reelle økonomi på den ene side, og spekulation på den anden, og opfordrede til genindførelsen af Glass/Steagall-loven.

Fred Huenefeld, en landbrugsøkonom, som har siddet i mange regeringspositioner i Louisiana, og er et langvarigt bestyrelsesmedlem i Schiller Instituttet, gav en levende beskrivelse af sine år med at agitere for LaRouches idéer og jage den amerikanske kongres for at få dem til at vågne op.

Tidligere statssenator fra South Carolina, Theo Mitchell, en leder i det Demokratiske Parti og et bestyrelsesmedlem i Schiller Instituttet, diskuterede sit arbejde med at blotlægge FBI's uretfærdige retsforfølgelse af LaRouche, samt "Frühmenschen"-kampagnen, som forfulgte sorte folkevalgte, inklusive ham selv.

Den konkluderende del, om LaRouche på universiteterne, gav ungdomsledere fra LaRouche-bevægelsen mulighed for, at diskutere deres engagement i at få LaRouches idéer ud på universiteterne og andre steder. Gretchen Small, en leder af den sydamerikanske gren af LaRouche-bevægelsen og Præsident for LaRouche Legacy Foundations bestyrelse, åbnede denne del med et videoudsnit af den berygtede debat på City University i New York i 1971 mellem LaRouche og den førende keynesianske økonom, Abba Lerner, hvor LaRouche fik Lerner til at indrømme, at Nixons, og hans egen, økonomiske politik var i

overensstemmelse med Hitlers rigsbankdirektør og finansminister, Hjalmar Schacht. Sidney Hook, den daværende, førende, akademiske "filosof" og agent for efterretningstjenesten, som havde ansvar for at lukke låg på uønskede diskussioner, fortalte en LaRouche-tilhænger, efter at have været vidne til LaRouches effekt på den besejrede mester, Lerner, at LaRouche aldrig igen ville få lov til at deltage i en sådan debat.

Den første unge taler var fra Filippinerne, Carlos "Itos" Valdes, søn af Carlos "Butch" Valdes, stifter og leder af Philippine LaRouche Society og mange andre organisationer. Itos Valdes gav en oprigtig og bevægende beskrivelse af hvordan hans forståelse af bevægelsen forandrede hans liv, hvilket begyndte i hans barndom med hans families engagement med LaRouche-bevægelsen, og fortsatte med hans organisering af andre med idéer fra Platon, Leibniz, Franklin Roosevelt og LaRouche.

Carolina Dominguez, en ekstraordinær leder af bevægelsen i Mexico og overalt i Sydamerika, talte om kampagnen for at gøre LaRouches livsværk tilgængeligt gennem universitetssystemet, og præsenterede videoer af unge kolleger fra Mexico og Columbia. Hun beskrev problemet ved at fremhæve en økonomiprofessor, som sagde at en uddannelses formål var at blive en del af de rigeste 50%, frem for det at løfte de fattigste 50% ud af fattigdom.

José Vega fra Bronx (i New York) afsluttede præsentationerne med en video, som han havde lavet, der diskuterede LaRouches politik for de næste 50 år, inklusive idéen om et "Civilt Konstruktionskorps for Rumfart", baseret på FDR's Civilian Conservation Corps, for at rekruttere unge til at deltage i et genoplivet rumfartsprogram.

De forberedte præsentationer blev efterfulgt af en eftertænsksom diskussion blandt deltagerne om betydningen af det som de lige havde oplevet, og det som fremover måtte

opnås. Et kort indspark fra Jacques Cheminade understregede hemmeligheden til LaRouches succes. Han sagde at han var fornøjet over at se tre generationer af LaRouches ungdomsbevægelser: den tidlige rekrut, Paul Gallagher, rekrutteret fra universitetet i 1960'erne; folk som er i 40'erne og 50'erne, som nu har en ledende rolle i bevægelsen; og dem i begyndelsen af 20'erne, der nu modnes til en højst effektiv politisk kraft.

Se også Panel 1 her: LaRouche Legacy Foundations konference – Verden bør lytte til Lyndon LaRouches kloge ord.